

Útinapló – 2. csoport

Bara Boglárka, Kereszti Villő, Bakk Emma, Tóth László Tétény, Papp Zente, Geréd Kristóf

2025.04.08.

Hosszú utazás vette kezdetét. Türelmetlenül ácsorogtunk az állomás peronján, és vártuk, hogy mit is hozhat ez a kirándulás. A vonat megérkezett, s mi fel is szálltunk, ezzel nekiindulva a Balaton csodálatos környékeinek felfedezésére. Az út hamar eltelt. Beszélgettünk, nevettünk és az úticélt megközelítve az ablakon át elsuhanó tájban elmerülve készültünk fel a megmérettetésekre. A projekt témáinak a kidolgozása már a vonaton kezdetét vette egy feladatlap kitöltésével, amelyet egy előzetes tananyag elolvasásával és áttanulmányozásával tudtunk megoldani. A megérkezést követően egy rövid séta választott el minket a következő pár napra otthont adó szállásunktól. Bár idebent hideg környezet várt minket, a hangulat és az itt eltöltött idő szépen lassan otthonossá tette és felmelegítette a helyszínt. Az egyik csoport hamarosan vacsorakészítésbe is kezdett. Mind éhesek voltunk már. A meleg vacsora elfogyasztása előtt lelki táplálékkal is többek lehettünk. Ezt követően, a csapat azon tagjai, akiken nem fogott ki a hideg, egy éjszakai túrára indultak. A társaság a vonyarcvashegyi Kálváriát látogatta meg. A röpké 5 km-es túra az elcsendesedésre, a befelé fordulásra fókuszált. Felfelé menet közösen, a hold fényében élhettük át Krisztus szenvedésének stációit. A kereszthez érve lélekérítő látvány tárult elénk, amelyet leírhatatlannak találtunk. Miután visszaérkeztünk a szállásra, elcsendesedve kerestük meg a szobánkat, hogy álomra hajthassuk a fejünket és újult erővel indulhassunk neki a következő nap kihívásainak.

2025.04.09

Reggel kicsit fájo szívvel nyomtuk ki mindannyian az ébresztőt, de akkor még nem is tudtuk, mi vár ránk a mai nap folyamán. A tápláló reggeli áhitat és étkezés után fel is kaptuk túrabakancsainkat és útnak is indultunk a környék bebarangolására. A buszunk Szigligeten tett ki minket. Innen indult minden, de legfőbbképpen a környezetben, a tudományokban és az önmagunkban való elmélyülés. Első úticélunk a Szigligeti Vár volt. A vár falai között járkálva sokunkban megfordult az a kérdés, hogy milyen is lehetett itt az élet, amikor az erődítmény felállítására sor került. Hogyan és miként is lehet egy ilyen szép építményt emberi kéz által, hosszas munka során létrehozni? A válaszokat bár pontosan nem tudhattuk meg, mégis temérdek információval és pozitív ingerrel lettünk gazdagabbak. Csak úgy röpült az idő, és mi csak bolyongtunk a várfalak között, teljesen elmerülve az elszigetelt világban. A kilátás magával ragadó volt. A csend, a nyugalom és a tájkép összecsengése adta meg igazán a hangulatot. Körös körül különböző hegyek, völgyek és az örökké kék Balaton vize. A tanulmányok elvégzése után továbbhaladtunk a Szent György-hegy felé. Hosszú út állt előttünk. Meg is álltunk közben a Szentháromság kápolnánál. Ameddig vártuk, hogy valaki érkezzon és kinyissa nekünk a kápolnát, leültünk megpihenni és elfogyasztani az ebédünket. Majd megérkezett a kulcs, az ajtó kinyílt, és mi betérhettünk az elcsendesedés hajlékába. Egy vezetett áhitaton vettünk részt. Gondolatban Jézussal együtt vonultunk el a hegyre imádkozni. Útközben egyre több emlékkép került elénk, egyre mélyebb helyekről a lelkünkéből. Elgondolkodtató élmény volt végigjárni ezt az utat. Az áhitatból merített erővel indultunk tovább a hegycsúcs felé. Útközben igyekeztünk minél többet befogadni a tájból. Az apró részletekben rejlenek a legnagyobb szépségek, legyen szó akár egy kis kődarabról, egy virágról vagy akár a lábunk előtt éppen elszaladó gyíkokskáról. Minden, ami körülvesz bennünket hatalmas ajándék. Bár utunk erőt próbáló volt, mégis sokan végigcsináltuk. A csúcs felé haladva megtekinthettük a bazaltorgonákat is. Elképzelhetetlen sok ideje állnak már ott, és még megijósolhatatlan ideig fognak strázsálni a hegy körül. A csúcsot elérve tisztázódott bennünk teljesen, hogy miről is szól ez az egész. Határaink feszegetése olyan helyekre vezet el minket, amikről

nem is gondolnánk, hogy milyen fontos emléket fognak majd alkotni. A lehetőségek mindig adottak, a mi feladatunk eldönteni, hogy élünk-e velük, vagy nem. Kalandos hazaérkezésünket egy kis regenerálódás követte. Ezt követően hozzáláttunk a vacsora elkészítéséhez. A vacsorából való energiaszerzés után áhítat következett, "Ő a fény, mi színei..." címmel. Nem csak lelki, hanem szellemi értékeket is kaptunk. A fény és a színek világába tekinthettünk bele, több szempontból is megfigyelve a kijelentést. A fény mindig jelen van. Mivel az ő fénye örök, a mi színeink is végtelenül ragyoghatnak. A mi döntésünk, hogy szivárványként tündöklünk, vagy sötétségbe fordulunk.

2025.04.10

Második reggel már kicsit fáradtabban ébredtünk, de annál több motivációval az aznapi utunkra. A reggeli elcsendesedés nyitotta meg napunkat, amely a szükséges lelki erővel látott el minket. A mai napunk teljesen máshogyan sikerült, ahogyan eredetileg a programban volt. Sokan jelezték, hogy az előző napi túl megterhelő volt, ezért tanáraink programváltoztatást alkalmaztak. Egy könnyedebb útvonalat választottunk. Hol kisebb erdős részekben ballagtunk át, hol hektárakat betérítő szőlőskertek tárultak eléink. Volt, hogy utunk során a hideg szelet tűrő tehenek mosolyogtak vissza ránk. A kötengernél hosszabb időt töltöttünk el. Megtanulhattuk, hogy hogyan is alakultak ki ezek az érdekes formával rendelkező természeti képződmények. Bár az időjárás szeszélyes volt, mégsem tántorított el minket a célunk elérésétől. Tudtuk, hogy végig kell csinálnunk. Érdekes volt, ahogyan percek alatt a süvítő viharon áttört a napfény meleget árasztva, ezzel megmutatva az igazi hatalmát. Sok szép tájat láthattunk, sokat beszélgettünk és őszintén ki tudtunk kapcsolódni. Ezután vissza kellett térnünk a szállásunkra. A délutánt igyekezett mindenki a tanulmányi feladatok befejezésére fordítani. Készültek a videók, napló bejegyzések, matematika feladatok és az analízisek. Mindenki kitett magáért, és megtalálta azt a területet, ahol érvényesíteni tudta magát a csoportjában. Este a tanárok által készített közös vacsora után egy desszertáhitaton vehettünk részt, amelynek a szőlő állt a középpontjában. Kóstolhattunk szőlőt, szőlőből készült mazsolát, szőlőlevet, valamint a szőlőből készült egyik legnemesebb készítményt: a bort. Az áhítat során teljesen el tudtunk merülni az ízek világában. Nem csak általánosságban fogyasztottunk, hanem ténylegesen koncentráltunk a színes ízvilágra, amellyel Isten megajándékozott minket. Ez is bizonyította, hogy mi mindenért lehetünk hálásak neki még. Az éjszaka folyamán egy kisebb társaság ismételen túrára indult, hogy úticéljuk végén megnézhessék a napfelkeltét. A társaság egy másik része a 6-os szobában gyűlt össze. Az egész éjszakát végigbeszélgettük. Fontos, és kevésbé fontosabb témák csak úgy váltották egymást. Fel sem tűnt az idő múlása egyikünknek sem. A szobát betöltötte az őszinte nevetés és mosolyok, olykor pedig az empátia, ezzel egy teljesen családias hangulatot idézve elő. Az ilyen pillanatok miatt érte meg a legjobban.

2025.04.11

Az átbeszélte éjszaka után reggel tudatosult bennünk, hogy elérkezünk a projekt végéhez. Haza kell indulni. Reggeliztünk, összekapoltunk és hirtelen már azon kaptuk magunkat, hogy a vonattal robogunk hazafele. Úgy hiszem, hogy mindannyiunkban örök emlék lesz ez a hely és ez az együtt eltöltött pár nap. Hálásak vagyunk, hogy résztvehettünk a programban és, hogy ilyen csodálatos emberekkel tölthettük el ezt a pár napot. Sikerült lelkieken elmélyülni feltöltődni, minden fizikai kihívást teljesíteni, és sokat tanulni.